

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **F. S.**
bytem X
zastoupen JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D., advokátem
se sídlem Bráfova tř. 770/52, 674 01 Třebíč

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
se sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

za účasti: **Česká televize, IČO 26208024**
se sídlem Kvačův Hory, 140 70 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 4. 10. 2019,
č. j. LP 2094/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Stručné vymezení věci

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí generálního ředitele České televize (dále též „generální ředitel ČT“), kterým zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí České televize (dále též „ČT“) ze dne 20. 8. 2019, č. j. LP

1891/2019, jímž byla podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“) odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 25. 7. 2019 (dále jen „žádost“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že žalobce v žádosti požadoval poskytnutí následujících informací:
 - 1) Informace, kdy byly v programu ČT vysílány audiovizuální záznamy inscenací divadelních her Akt, Vyšetřování ztráty třídní knihy, Hospoda Na mýtině, Němý Bobeš, Dlouhý, Široký a Krátkozraký, Vražda v salonním coupé, Cimrman v říši hudby, Blaník, Posel z Liptákova, Lijavec, Švestka, Záskok, Afrika, Dobytí severního pólu, České nebe, Proso, Ze hry do hry, Stand In a Psaní do nebe, a to v časovém rozmezí od 1. 1. 2016 do doby podání žádosti.
 - 2) Veškeré kopie smluv uzavřených mezi ČT a Originálním videojournálem s.r.o., na základě kterých ČT záznamy divadelních inscenací dle bodu 1) žádosti vysílala.
 - 3) Veškeré kopie smluv uzavřených mezi ČT a Biograf Jan Svěrák s.r.o., na základě kterých ČT záznamy divadelních inscenací dle bodu 1) žádosti vysílala.
 - 4) Veškeré kopie smluv uzavřených mezi ČT a Divadelní agentura ECHO spol. s.r.o., na základě kterých ČT záznamy divadelních inscenací dle bodu 1) žádosti vysílala.
 - 5) Seznam veškerých plateb honorářů a autorských odměn vyplacených nositelům autorských práv a nositelům práv s autorskými právy souvisejícími (výkonným umělcům, výrobcům záznamů aj.) za všechny odvysílané záznamy divadelních inscenací dle bodu 1) žádosti.
3. Prvostupňovým rozhodnutím ČT žádost odmítla s odůvodněním, že žalobce jejím podáním vykonává právo na informace v rozporu se smyslem a účelem informačního zákona, resp. jej zneužívá. Poukázala na to, že jí žalobce před podáním žádosti zaslal předžalobní výzvu ve věci práv na vysílání her Divadla Járy Cimrmana, v níž žádal o zaslání smluvních dokumentů, na jejichž základě ČT odvysílala záznamy těchto divadelních her; z důvodu závazku mlčenlivosti nebyly žalobci požadované dokumenty poskytnuty. ČT dále uvedla, že poskytnutí požadovaných informací na základě žádosti podle informačního zákona by s ohledem na okolnosti tohoto konkrétního případu mohlo poškodit její zájmy v předpokládaném soudním sporu. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že žádost podal proto, že má oprávněné pochybnosti o hospodaření ČT, a tedy žádost splňuje smysl práva na informace, jímž je kontrola činnosti veřejné správy.
4. O odvolání rozhodl generální ředitel ČT žalobou napadeným rozhodnutím, shora uvedeným způsobem. V něm upozornil na skutečnost, že subjekty, na něž se informační zákon vztahuje, nejsou povinny poskytovat kdykoli jakékoli informace. Uvedl, že informační zákon není jediným nástrojem kontroly hospodaření orgánů veřejné správy a veřejných institucí, v případě ČT je kontrola hospodaření s veřejnými prostředky zajišťována. Konkrétně odkázal na § 4 odst. 1 zákona č. 483/1991 Sb., zákon České národní rady o České televizi (dále jen „zákon o ČT“), který stanoví, že orgán, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti ČT, je Rada České televize, a k ní blíže odkázal na § 8 odst. 1 c) a § 8a odst. 1 zákona o ČT. Odmítnutím žádosti tedy není bez dalšího zmařena možnost účinné kontroly hospodaření s veřejnými prostředky a není nezákonně zasazeno do práva osob podílet se na takové kontrole, nejedná se ani o vytracení smyslu práva na informace. Uvedl, že žalobce nevykonával právo na informace v souladu s jeho účelem, ale ve svém osobním zájmu, když cílem žádosti bylo získat přístup k informacím souvisejícím

s podstatou předpokládaného soudního sporu. Poskytnutí požadovaných informací by bylo způsobilé poškodit oprávněné zájmy ČT.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce v žalobě namítal, že veřejný zájem o kontrolu veřejnoprávního subjektu, jímž ČT je, převažuje nad záminkami, které ČT, resp. její generální ředitel, udává jako důvody k odmítnutí poskytnutí požadovaných informací. ČT má ze zákona povinnost informace občanům podávat v úplné a nezkreslené podobě, nikoli je utajovat. Uvedl, že ČT zpochybňovala, že by existovaly pochybnosti o jejím hospodaření, a namítala, že její výroční zprávy o hospodaření nebyly schváleny Poslaneckou sněmovnou parlamentu České republiky (dále jen „Poslanecká sněmovna“), neboť dosud nebyly projednány. Pochybnosti o hospodaření ČT se však objevují relativně často jak v otevřených médiích, tak přímo na plénu Poslanecké sněmovny. K tomu odkázal na vyjádření dvou poslanců k výročním zprávám ČT.
6. Dále uvedl, že má racionální a věcné důvody k tomu, aby byl on a mnoho jiných občanů v podobné situaci informován o hospodaření s nehmotným dílem vytvořeným X, L. S. Připomněl, že předmětem žádosti jsou informace o audiovizuálních dílech, jejichž režisérem a podle zákona č. 121/2000 Sb., zákon právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon) (dále jen „autorský zákon“) též autorem byl jeho X a právní předchůdce. Tyto okolnosti nelze označit za bezdůvodnou zvědavost či zvědavost, jak implicitně činila ČT. Dodal, že pro posouzení otázky, zda požadované informace poskytnout či nikoli, nemůže jeho postavení a rodinné poměry hrát žádnou roli, neboť v projednávaném případě jde o zájem veřejný, nikoli soukromý. Předchozí odmítnutí poskytnutí informace ze strany ČT z jiných podivných důvodů lze ČT přičíst k tíži, nikoli ku prospěchu. Uvedl, že obdobný zájem na poskytnutí požadovaných informací má totiž vedle něj i celá společnost, neboť předmětné dílo je neformální národní kulturní památkou. Informace o tom, jak se s odkazem „génia Járy Cimrmana“ zachází a zda není při šíření televizním vysíláním snižována hodnota díla, mají zásadní význam a užitek jak pro tvůrce díla a jejich rodiny, tak pro ostatní občany ČR, včetně koncesionářů ČT. Zdůraznil, že jiným způsobem než prostřednictvím informačního zákona není možné požadované informace vymoci.
7. Dále konstatoval, že žádná žaloba s obdobným požadavkem, avšak v jiném právním režimu, nikdy nebyla podána. Dodal, že neposkytnutí požadovaných informací ani dle autorského zákona s odůvodněním, že je vše v pořádku, neboť ČT předmětné dílo užívá na základě řádně uzavřených smluv, které nechce zveřejnit, by se dalo nazvat zdůvodněním kruhem. Uzavřel, že jediným důvodem pro odmítnutí žádosti by v projednávaném případě mohla být nadbytečnost, pokud by byly požadované informace již zveřejněny. To se však nestalo, proto nelze argumentovat tím, že o požadované informace bylo již jednou marně žádáno.
8. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené, jakož i prvostupňové rozhodnutí zrušil a nařídil ČT poskytnout požadované informace.

III. Vyjádření České televize

9. V písemném vyjádření k žalobě ČT setrvala na názoru, že v projednávaném případě žalobce nevykonával své právo na informace v souladu s jeho účelem, ale pouze ve svém osobním zájmu, když cílem podané žádosti bylo získat přístup k informacím souvisejícím s podstatou předpokládaného soudního sporu. Neztotožnila se s tvrzením, že veřejný zájem na kontrole veřejnoprávního subjektu převažuje nad všemi důvody pro odmítnutí

žádosti. Připustila, že je subjektem povinným informace poskytovat, právo na informace však není bezbřehé a lze jej z určitých důvodů omezit. Odmítnout poskytnutí informace lze nejen z důvodů právních (taxativně vyjmenovaných v informačním zákoně), ale i z důvodů faktických (které v informačním zákoně vyjmenovány nejsou). Posouzení každé žádosti o informace je vždy individuální. Uvedla, že v projednávaném případě dospěla k závěru, že existuje faktický důvod pro odmítnutí žádosti.

10. ČT proto žádala, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

11. Žalobce v replice na vyjádření ČT uvedl, že v projednávaném případě je třeba postupovat podle informačního zákona, který nepodmiňuje právo na informace tím, zda se má jednat o ochranu veřejného nebo soukromého zájmu žadatele. Zákon stanovuje toliko důvody, kdy je možné žadateli informace odepřít, přičemž jejich výčet je taxativní a není možné jej účelově rozšiřovat výkladem o nějaké další důvody. Důvodem odepření informace tak nemůže být to, že by žalobce následně ve svém vlastním soukromém zájmu tyto informace využil při soudním sporu. Dodal, že pokud by žalobce nějakou žalobu podával, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, přičemž se musí k informacím relevantním pro případné soudní řízení dostat. Dále nesouhlasil s tím, že byl informační zákon přijat výhradně kvůli kontrole veřejnoprávních subjektů, eventuálně speciálně kvůli kontrole jejich hospodaření. Důvod jeho přijetí byl jiný – spíš než o kontrolu jde o efektivní a hospodárné využívání veřejných prostředků. Pokud tedy povinný subjekt za veřejné peníze vytvoří nějaký dokument, případně jinou informaci, měla by být tato informace dostupná komukoli, tedy všem daňovým poplatníkům. Výjimky z tohoto práva je třeba vykládat restriktivně. ČT však neodůvodnila odepření požadovaných informací žádnou relevantní výjimkou uvedenou v informačním zákoně, ale pouze svévolnou úvahou co je a není, případně mělo by nebo mohlo by být účelem žádosti.

V. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na vyjádření generálního ředitele ČT a doplnil, že je třeba se vypořádat také s důvody podání žádosti. Dále argumentoval k náhradě nákladů řízení s ohledem na specifika věci s tím, že přešel do procesního postavení žalovaného v důsledku novely informačního zákona zákonem č. 111/2019 Sb., konkrétně v důsledku změny § 20 odst. 5 citovaného zákona s účinností od 2. 1. 2020, navrhl proto, aby soud tuto skutečnost případně zohlednil.

VI. Posouzení věci Městským soudem

13. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ustanovením § 51 s. ř. s., neboť účastníci řízení takový postup akceptovali. Soud neprovedl navržené důkazy, neboť ze spisového materiálu žalované při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, provedení důkazu by tak bylo nadbytečné.
14. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou uplatněných bodů, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podstatou sporu je posouzení, zda žalobce podáním žádosti zneužil svého práva na informace či nikoli.
16. Při posouzení vyšel soud z následující právní úpravy:

17. Podle § 15 odst. 1 informačního zákon *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
18. Soud o žalobě uvažil takto:
19. Soud v první řadě podotýká, že jednal s Úřadem pro ochranu osobních údajů jako s žalovaným, neboť na něj podle § 20 odst. 5 informačního zákona s účinností od 2. 1. 2020 přešla ze zákona působnost rozhodovat v odvolacím řízení v případech, kdy nelze podle § 178 správního řádu určit nadřízený orgán povinného subjektu. Novelizovaný § 20 odst. 5 informačního zákona se přitom použije i na běžící řízení (viz článek XV bod 17 zákona č. 111/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů). Přestože bylo napadené rozhodnutí vydáno v roce 2019, tj. za staré právní úpravy, působnost rozhodovat o odvolání žalobce přešla dne 2. 1. 2020 na Úřad pro ochranu osobních údajů, a proto s ním musel soud jednat jako s žalovaným (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020-40). Původně žalovaná ČT vystupovala v řízení jako osoba zúčastněná na řízení.
20. Soud k věci obecně uvádí, že hlavním smyslem a účelem práva na svobodný přístup k informacím dle čl. 17 Listiny je kontrola činnosti veřejné moci, a to v řadě aspektů, v jejichž rámci je hospodaření s veřejnými prostředky jedním z nejvýznamnějších. Ústavní soud k tomu v nálezu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10 konstatoval, že: *„Toto základní právo a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci je klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem; jeho smyslem je participace občanské společnosti na věcech veřejných, tzn., že informování veřejnosti se týká fungování veřejné moci jako takové; pomocí těchto informací ji může veřejnost kontrolovat.“* Ač je právo na svobodný přístup k informacím a jemu odpovídající povinnost orgánu veřejné moci klíčovým prvkem vztahu mezi státem a jednotlivcem, má podobně jako jiná politická práva své limity a může být omezeno. Takové omezení může nastat nejen v zákonem předvídaných případech, pro něž informační zákon stanoví v § 9 až § 11 výjimky, ale mj. i v případech, kdy by toto právo nebylo jeho nositeli využíváno, nýbrž zneužíváno.
21. Důvody či podmínky pro odmítnutí poskytnutí informací z důvodu zneužití práva z povahy věci na zákonné úrovni neupravuje, neboť zpravidla se bude jednat o individualizované, specifické okolnosti, které ve vzájemném souhrnu budou naplňovat koncept zneužití práva, jak byl vymezen judikaturou Ústavního soudu a správních soudů. NSS se institutem zneužití práva zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48, v němž konstatoval, že *„[z]neužitím práva je situace, kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz Knapp, V. Teorie práva. Praha: C. H. Beck, 1995, s. 184–185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.“* Obdobně také viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-5, dle něhož *„zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právnímu řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se – zcela logicky – nejvíce střetává.“*

22. Jak již bylo uvedeno, cílem práva na svobodný přístup k informacím je možnost veřejnosti získat informace o fungování veřejné moci a spolu s tím možnost, aby veřejnost mohla výkon veřejné moci efektivně kontrolovat. Pokud žádost o informace ctí tento cíl a účel, je na místě, aby žadateli byla poskytnuta plná ochrana jeho práv. Jestliže však je z činnosti žadatele či ze samotné žádosti zjevné, že žadatel tento účel žádostí nesleduje, mohou správní orgány takovou žádost odmítnout a věcně nevypořádat. Takový názor není v rozporu s čl. 17 Listiny. Jak konstatoval Ústavní soud, šikanózní návrhy či postupy se vyznačují úmyslem účastníka způsobit škodu, a to nejen ostatním účastníkům řízení, a celkově zbytečným zatěžováním soustavy orgánů veřejné moci, aniž by vedly k právem předvídanému cíli, kterým je uplatnění hmotného práva na informace (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, I. ÚS 1083/16). Proto také NSS připustil, že zneužití práva na informace na straně žadatele o informace může být v určitých případech důvodem k odmítnutí jeho žádosti (viz např. rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66 či ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46). Aplikace obecného principu zákazu zneužití práva přitom přichází v úvahu jen tehdy, není-li aplikovatelné některé konkrétní zákonné ustanovení, které problém řeší. To nastává i v případě informačního zákona, který zneužití práva ze strany žadatele jako samostatný důvod pro odmítnutí žádosti o informace nezná. Proto takový důvod představuje tzv. faktický důvod pro odmítnutí žádosti o informace (k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62).
23. Zároveň však platí, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchranou brzdou“ (*ultima ratio*), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty“ (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39). Zákaz zneužití práva tak musí být chápán jako výjimka z pravidla. Odepřít informaci pro zneužití práva lze jedině tehdy, jsou-li zjištěny a doloženy konkrétní skutkové okolnosti, z nichž vyplývá, že žadatel o informaci fakticky sleduje jiný zájem, než je kontrola hospodaření s veřejnými prostředky. Nelze přitom předem obecně říci, kdy se o zneužití práva bude jednat a kdy nikoliv, vše záleží na okolnostech konkrétního případu. Stanovením přesných pravidel by byl popřen smysl a podstata institutu zákazu zneužití subjektivních práv, neboť tento institut se musí vyznačovat jistou obsahovou pružností, aby mohl reagovat na nekonečné množství životních situací, na něž nemůže ve své obecnosti právní norma pamatovat (srov. rozsudky NSS ze dne 25. 6. 2014 č. j. 6 As 68/2014-21 či ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004-48).
24. S ohledem na výše uvedené soud zhodnotil projednávaný případ takto:
25. Předně je třeba odmítnout argument žalobce, že žádost bylo možné odmítnout pouze z taxativních důvodů výslovně vymezených v informačním zákoně. Je tomu tak proto, že NSS dovodil možnost (resp. nutnost) odmítnout žádost o informace i z nepsaného, tzv. faktického důvodu, a to v určitých výjimečných případech – při neexistenci informace (viz rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56), při opakovaných žádostech o totožné informace (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007-75) a v případě zneužití práva na informace na straně žadatele, jak bylo uvedeno výše. Stejně tak je třeba vzhledem ke shora uvedenému odmítnout žalobcovu tvrzení, že veřejný zájem o kontrolu veřejnoprávního subjektu, jímž ČT je, převažuje nad důvody, které ČT k odmítnutí žádosti vedly. Bylo-li podání žádosti skutečně zneužitím práva, byla ČT oprávněna, resp. povinna žádost odmítnout.
26. Soud se následně zabýval zásadní otázkou, zda bylo žádostí uplatněno žalobcovo právo na informace, či zda se jednalo o jeho zneužití. K tomu soud uvádí, že klíčovým pro posouzení, zda v konkrétním případě dochází ke zneužití práva, je posouzení všech

okolností daného případu, zvláště pak zkoumání motivů žadatele k podání žádosti. Důvod podání žádosti totiž může za určitých okolností indikovat zneužití práva na informace a z objektivních okolností identifikovaný úmysl žadatele (nevyjeví-li žadatel svůj úmysl sám, k čemuž dochází jen zřídka) na zneužití práva na informace skutečně může ukazovat (obdobně též viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2019, č. j. 10 A 66/2016-83).

27. Soud se proto zabýval motivem žalobce k podání žádosti, jímž je dle žalobce veřejný zájem o kontrolu ČT, informovanost jeho i veřejnosti o hospodaření s nehmotným dílem vytvořeným X a o tom, jak se s tímto dílem a s odkazem „génia Járy Cimrmana“ zachází a zda není šířením televizním vysíláním snižována jeho hodnota. Dle ČT (a žalovaného) je však cílem žádosti získání informací, souvisejících s podstatou předpokládaného soudního sporu, což odůvodnila předžalobní výzvou, která předcházela podání žádosti a v níž žalobce ČT vyzýval k zaslání smluvních dokumentů, na jejichž základě odvysílala ČT záznamy předmětných divadelních her Divadla Járy Cimrmana. Soud poznamenává, že zmiňovaná předžalobní výzva nebyla součástí spisového materiálu, žalobce však její existenci v žalobě potvrdil, odmítl pouze, že by byla podána žaloba s obdobným požadavkem.
28. Jak bylo výše uvedeno, účelem práva na informace je možnost veřejnosti získat informace o fungování veřejné moci a možnost efektivní kontroly výkonu veřejné moci. Předmětem žádosti byly informace o tom, kolikrát byla ta která hra Divadla Járy Cimrmana v programu ČT uvedena, na základě jakých smluv se tak stalo, a o výši plateb vyplacených nositelům autorských práv a nositelům práv s autorskými právy souvisejících s uvedením těchto her.
29. Ze skutečnosti, že se žalobce pokoušel nejprve získat požadované informace předžalobní výzvou s odvoláním na autorský zákon a teprve když neuspěl, zvolil postup dle informačního zákona lze usuzovat, že žalobcův zájem na získání požadovaných informací je soukromého charakteru, a že je žalobce hodlá využít pro své soukromoprávní účely. Je tomu tak proto, že žalobce se nejprve domáhal požadovaných informací dle § 40 autorského zákona (jak sám žalobce uvádí), který upravuje práva autora, do jehož práva bylo neoprávněně zasazeno nebo jehož právu hrozí neoprávněný zásah, až po neúspěchu následně využil právo na informace, přičemž argumentoval veřejným zájmem. Žalobcem tvrzený veřejný zájem na získání požadovaných informací kvůli kontrole hospodaření ČT a zacházení s dílem X, jakožto s neformální národní kulturní památkou, byl tak dle soudu spíše prostředkem, jak by se žalobce mohl k dříve neposkytnutým informacím dostat, než skutečným důvodem podání žádosti podle informačního zákona. Ostatně sám žalobce v replice k vyjádření generálního ředitele ČT uvedl, že: *„[n]utno si uvědomit, že pokud by žalobce nějakou žalobu podával, pak má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, přičemž se musí k informacím relevantním pro případné soudní řízení nějak dostat.“* I z toho soud usuzuje, že účelem podání žádosti bylo získání informací jako takových, pro jejich další soukromoprávní využití, nikoli jejich získání za účelem naplnění smyslu práva na informace, jímž je kontrola výkonu veřejné moci. Žalobce tedy žádostí sledoval jiný užitek, než který sleduje informační zákon, jenž právo na informace zakotvuje. Soud proto přisvědčil názoru žalovaného a generálního ředitele ČT, jakož i ČT samotné, že v projednávané věci bylo právo na informace zneužito. V žalobou napadeném rozhodnutí byl závěr o zneužití práva řádně odůvodněn a soud závěrům ČT, generálního ředitele ČT, resp. žalovaného plně přisvědčuje, na žalobní námitky proto nevěšel.

30. Soud závěrem pouze pro úplnost podotýká, že nesdělení informací požadovaných v předžalobní výzvě podle autorského zákona nebylo předmětem nyní projednávaného sporu, proto se soud argumentací žalobce, týkající se této otázky, nezabýval.
31. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.
33. Výrok o nákladech osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn v ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť soud ničeho osobě zúčastněné na řízení neuložil, proto jí náklady řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Praha 31. března 2021

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu